Kinh Địa Tạng — Phẩm thứ Tám

Kinh Địa Tạng Bồ Tát Bổn Nguyện (HT Thích Trí Tịnh dịch)

Các Vua Diêm La Khen Ngợi

1/ Diêm La Vương Cùng Quỉ Vương Vân Tập. Lúc đó trong dãy núi Thiết Vi có vô lượng Quỉ vương cùng với Vua Diêm La đồng lên cung trời Đao Lợi đến chỗ của Đức Phật. Các vị Quỉ vương đó tên là: Ác Độc Quỉ vương, Đa Ác Quỉ vương, Đại Tránh Quỉ vương, Bạch Hổ Quỉ vương, Huyết Hổ Quỉ vương, Xích Hổ Quỉ vương, Tán Ương Quỉ vương, Phi Thân Quỉ vương, Điển Quang Quỉ vương, Lang Nha Quỉ vương, Đạm Thú Quỉ vương, Phụ Thạch Quỉ vương, Chủ Hao Quỉ vương, Chủ Họa Quỉ vương, Chủ Phước Quỉ vương, Chủ Thực Quỉ vương, Chủ Tài Quỉ vương, Chủ Súc Quỉ vương, Chủ Cầm Quỉ vương, Chủ Thú Quỉ vương, Chủ Mị Quỉ vương, Chủ Sản Quỉ vương, Chủ Mạng Quỉ vương, Chủ Tật Quỉ vương, Chủ Hiểm Quỉ vương, Tam Mục Quỉ vương, Tứ Mục Quỉ vương, Ngũ Mục Quỉ vương, Kỳ Lợi Thất Vương, Đại Kỳ Lợi Thất Vương, Kỳ Lợi Xoa Vương, Đại Kỳ Lợi Xoa Vương, A Na Tra Vương, Đại A Na Tra Vương. Những vị Đại Quỉ Vương như thế v.v... mỗi vị cùng với trăm nghìn Tiểu Quỉ Vương, cả thảy ở trong cõi Diêm Phù Đề, đều có chức trách, đều có phần chủ trị. Các vị Quỉ Vương đó cùng với Vua Diêm La nương sức oai thần của Đức Phật và oai lực của Ngài Địa Tạng Bồ tát, đồng lên đến cung trời Đao Lợi đứng qua một phía. 2/ Vua Diêm La Bạch Phật. Bấy giờ Vua Diêm La quì gối chắp tay bạch cùng Đức Phật rằng: “Bạch đức Thế Tôn! Nay chúng con cùng các vị Quỉ Vương nương sức oai thần của Đức Phật và oai lực của Ngài Địa Tạng Bồ tát mới được lên đến đại hội nơi cung trời Đao Lợi này, mà cũng là vì chúng con đặng phước

lành vậy. Nay chúng con có chút việc nghi ngờ, dám bạch hỏi đức Thế Tôn, cúi xin đức Thế Tôn từ bi vì chúng con mà chỉ dạy cho.” Đức Phật bảo Vua Diêm La rằng: “Cho phép ông hỏi, Ta sẽ vì ông mà dạy rõ.” Bấy giờ, Vua Diêm La chiêm ngưỡng đảnh lễ đức Thế Tôn và ngó ngoái lại Ngài Địa Tạng Bồ tát, rồi bạch cùng Đức Phật rằng: “Bạch đức Thế Tôn! Con xem xét Ngài Địa Tạng Bồ tát ở trong sáu đường dùng trăm nghìn phương chước để cứu độ những chúng sinh mắc phải tội khổ, Ngài không từ mệt nhọc. Ngài Địa Tạng Bồ tát đây có những sự thần thông không thể nghĩ bàn được như thế, nhưng sao hàng chúng sinh vừa đặng thoát khỏi tội báo, không bao lâu lại phải bị đọa vào ác đạo nữa? Bạch đức Thế Tôn! Ngài Địa Tạng Bồ tát đã có thần lực chẳng thể nghĩ bàn như thế, nhưng tại vì cớ sao hàng chúng sinh chẳng chịu nương về đường lành để được giải thoát mãi mãi? Cúi xin đức Thế Tôn dạy rõ việc đó cho chúng con”. 3/ Phật Giảng Sở Nhơn. Đức Phật bảo Vua Diêm La rằng: “Chúng sinh trong cõi Nam Diêm Phù Đề tánh tình cứng cỏi khó dạy khó sửa. Ngài Địa Tạng đại Bồ tát đây trong trăm nghìn kiếp đã từng cứu vớt những chúng sinh đó làm cho sớm được giải thoát”. Những người bị tội báo cho đến bị đọa vào đường ác lớn, Ngài Địa Tạng Bồ tát dùng sức phương tiện nhổ sạch cội gốc nghiệp duyên, mà làm cho chúng sinh đó nhớ biết những công việc ở đời trước. Tại vì chúng sinh trong cõi Diêm Phù Đề kết nghiệp dữ, phạm tội nặng, nên vừa ra khỏi ác đạo, rồi trở vào lại, làm nhọc cho Ngài Địa Tạng Bồ tát phả trải qua nhiều số kiếp lo lắng để cứu độ chúng nó. Ví như có người quên mất nhà mình, đi lạc vào con đường hiểm, trong con đường hiểm đó có rất nhiều thứ Quỉ Dạ Xoa, cùng hùm sói, Sư

tử, rắn độc, bò cạp. Người quên đường đó ở trong đường hiểm chừng giây lát nữa sẽ bị hại. Có một vị tri thức hiểu nhiều Pháp thuật lạ, có thể trừ sự độc hại đó, cho đến có thể trừ quỉ Dạ Xoa, các loài rắn độc v.v... chợt gặp người quên lạc đường kia đương muốn đi thẳng vào con đường hiểm nạn, bèn vội bảo rằng: "Ô hay! Này ông kia! Có duyên sự gì mà vào con đường hiểm nạn này? Ông có pháp thuật lạ gì có thể ngăn trừ các sự độc hại chăng?" Người lạc đường đó, bỗng nghe lời hỏi trên mới rõ là đường hiểm nạn, bèn liền lui trở lại muốn ra khỏi đường hiểm nạn đó. Vị thiện tri thức ấy nắm tay dìu dắt, dẫn người lạc lối đó ra ngoài đường hiểm nạn, khỏi các sự độc hại đến nơi con đường tốt, làm cho được an ổn rồi bảo rằng: "Này người lạc đường! Từ nay về sau chớ có đi vào con đường hiểm nạn đó nữa, ai mà vào con đường hiểm đó, ắt khó ra khỏi đặng, lại còn phải bị tổn tánh mạng". Người lạc đường đó cũng sanh lòng cảm trọng. Lúc từ biệt nhau, vị tri thức lại dặn thêm: "Nếu ông có gặp kẻ quen người thân cùng những người đi đường hoặc trai gái, thời ông bảo cho họ biết con đường đó có rất nhiều sự độc hại, vào đó ắt phải tổn tánh mạng, chớ để cho những người ấy tự vào chỗ chết!" Vì thế nên Ngài Địa Tạng Bồ tát đủ đức từ bi lớn, cứu vớt chúng sinh mắc tội khổ muốn cho chúng nó sanh lên cõi trời cõi người để hưởng lấy sự vui sướng tốt đẹp.

Những chúng sinh tội khổ đó rõ biết sự khốn khổ trong con đường ác nghiệp rồi, khi đã được ra khỏi, chẳng còn trở vào nữa. Như người quên đường kia lạc vào đường hiểm, gặp vị tri thức dẫn dắt cho ra khỏi không bao giờ còn lạc vào nữa. Gặp gỡ người khác lại bảo chớ vào đường ấy, tự nói rằng mình là quên đường nên đi lạc vào đó, nay đặng thoát khỏi rồi, trọn hẳn không còn trở vào đường đó nữa. Nếu còn đi vào đường ấy nữa, thời là còn mê lầm không biết đó là con đường hiểm nạn mà mình đã từng sa lạc rồi, hoặc đến nỗi phải mất mạng. Như chúng sinh bị đọa vào chốn ác đạo, Ngài Địa Tạng Bồ tát dùng sức phương tiện cứu vớt cho được thoát khỏi, sanh vào cõi trời, rồi cũng vẫn trở vào ác đạo nữa. Nếu chúng sinh đó kết nghiệp quá nặng, thời ở mãi chốn địa ngục không lúc nào được thoát khỏi. 4/ Quỉ Vương Bày Thiện Nguyện. Bấy giờ Ác độc Quỷ vương chấp tay cung kính bạch cùng đức Phật rằng: "Bạch đức Thế Tôn! Chúng con là hàng Quỉ Vương số đông vô lượng, ở trong cõi Diêm Phù Đề, hoặc có vị làm lợi ích cho người, hoặc có vị làm tổn hại cho người mỗi mỗi đều không đồng nhau. Nhưng vì nghiệp báo khiến quyến thuộc chúng con đi qua thế giới ác nhiều lành ít. Đi qua sân nhà người, hoặc thành ấp, xóm làng, trại vườn, buồng nhà, trong đó như có người trai, kẻ gái nào tu được chút phước lành bằng mảy lông sợi tóc, cho đến treo một lá phan, một bảo cái, chút hương, chút hoa cúng dường tượng Phật cùng tượng Bồ tát, hoặc đọc, tụng Tôn kinh, đốt hương cúng dường một bài kệ một câu kinh v.v... Hàng Quỉ Vương chúng con cung kính làm lễ người đó như kính lễ các Đức Phật thuở quá khứ, đương hiện tại cùng lúc vị lai. Chúng con truyền các hàng Tiểu Quỉ có oai lực lớn, và kẻ có phần chức trách về cuộc đất đai đó, đều phải hỗ trợ giữ gìn, còn chẳng cho việc dữ cùng sự tai nạn bất kỳ, bịnh tật hiểm nghèo thình lình, cho đến những việc không vừa ý đến gần chỗ của các nhà đó, huống là để vào cửa!" Đức Phật khen Quỉ Vương rằng: "Hay thay! Tốt thay! Các ông cùng với Vua Diêm La có thể ủng hộ kẻ thiện nam người thiện nữ như thế! Ta cũng truyền cho các vị trời Phạm Vương, Đế Thích hộ vệ các ông". 5/ Chủ Mạng Trình Thưa. Khi Đức Phật nói lời ấy xong, trong Pháp hội có

một vị Quỉ Vương tên là Chủ Mạng bạch cùng Đức Phật rằng: “Bạch đức Thế Tôn! Bổn nghiệp duyên của con là cai quản về tuổi thọ của người trong cõi Diêm Phù Đề, khi sanh khi tử con đều coi biết đó, cứ theo nơi bổn nguyện của con thời có lợi ích rất lớn cho mọi người. Nhưng tại vì chúng sinh không hiểu ý con nên đến đổi khi sanh khi tử đều không được an ổn. Tại làm sao thế? 6/ Khi Sanh Nở Nên Làm Lành Kiêng Ác. Người trong cõi Diêm Phù Đề lúc mới sanh, không luận là con trai hay con gái, khi sắp sanh ra chỉ nên làm việc phước lành thêm sự lợi ích cho nhà cửa, thời Thổ Địa vui mừng không xiết, ủng hộ cả mẹ lẫn con đều đặng nhiều sự an vui, hàng thân quyến cũng được phước lợi. Hoặc khi đã hạ sanh rồi, nên cẩn thận chớ có giết hại sanh vật để lấy những vị tươi ngon cung cấp cho người sản mẫu ăn, cùng nhóm họp cả hàng quyến thuộc lại để uống rượu, ăn thịt, ca xang, đờn sáo, nếu làm những việc trên đó có thể làm cho người mẹ đứa con chẳng đặng an vui. Vì sao thế? Vì lúc sanh sản nguy hiểm đó có vô số loài quỉ dữ cùng ma quái tinh mị muốn ăn huyết tanh.

Nhờ có con sớm đã sai các vị Thần Linh xá trạch Thổ Địa, bảo hộ mẹ con người ấy, làm cho được an vui mà đặng nhiều lợi ích. Người ấy thấy mình được an ổn, thời đáng lẽ nên làm việc phước lành để đền đáp công ơn Thổ Địa, mà trái lại giết hại loài sanh vật, hội họp thân quyến, vì lẽ này, đã phạm tội lỗi tất phải tự thọ lấy tai vạ, mẹ con đều tổn. 7/ Lúc Chết Nên Tu Phước. Lại người trong cõi Diêm Phù Đề đến lúc mạng chung, không luận là người lành hay kẻ dữ, con cũng đều muốn cho họ không bị đọa lạc vào chốn ác đạo. Huống gì là người lúc sanh tiền biết tu tạo cội phước lành giúp thêm oai lực cho con. Trong cõi Diêm Phù Đề, những người làm lành đến lúc mạng chung cũng còn có trăm nghìn quỉ thần ác đạo hoặc biến ra hình cha mẹ, nhẫn đến hóa làm người thân quyến dắt dẫn thần hồn người chết làm cho đọa lạc vào chốn ác đạo, huống chi là những kẻ lúc sanh tiền đã sẵn tạo nghiệp ác. Bạch đức Thế Tôn! Những kẻ nam tử nữ nhơn ở cõi Diêm Phù Đề, lúc lâm chung thời thần thức hôn mê không biện được lẽ lành điều dữ, cho đến mắt cùng tai không còn thấy nghe gì hết. Hàng thân quyến của người lâm chung đó, nên phải sắm sửa làm sự cúng dường lớn, tụng đọc Tôn Kinh, niệm danh hiệu của Phật và Bồ tát, tu tạo nhơn duyên phúc lành như thế, có thể cho người chết thoát khỏi chốn ác đạo, các thứ ma, quỉ, ác thần thảy đều phải lui tan cả hết. Bạch đức Thế Tôn! “Tất cả chúng sinh lúc lâm chung nếu đặng nghe danh hiệu của một Đức Phật, danh hiệu của một Bồ tát, hoặc nghe một câu một bài kệ kinh điển Đại thừa, con xem xét thấy hạng người ấy, trừ năm tội Vô Gián cùng tội sát hại, những nghiệp ác nho nhỏ đáng lẽ phải sa vào chốn ác đạo, liền đặng thoát khỏi cả”. 8/ Đức Phật Căn Dặn. Đức Phật bảo Chủ Mạng Quỉ Vương rằng: “Ông vì có lòng đại từ nên có thể phát ra lời nguyện lớn ở trong sanh tử cứu hộ chúng sinh như thế. Như về trong đời sau này, có kẻ nam người nữ nào đến lúc mạng chung, ông chớ quên lãng lời nguyện trên đó, đều nên làm cho giải thoát mãi mãi được an vui”. Chủ Mạng Quỉ Vương bạch cùng Đức Phật rằng: “Xin đức Thế Tôn chớ lo! Trọn đời của con luôn luôn ủng hộ chúng sinh ở cõi Diêm Phù Đề lúc sanh lúc tử đều làm cho được an vui cả. Chỉ trông mong các chúng sinh trong lúc sanh cùng lúc tử, tin theo lời của con đã nói trên thời đều giải thoát đặng lợi ích lớn”. 9/ Đức Phật Thọ Ký Cho Chủ Mạng. Bấy giờ Đức Phật bảo Ngài Địa Tạng Bồ tát rằng: “Vị đại Quỉ Vương cai quản về tuổi thọ của mọi người đây đã từng trải quan

trăm nghìn đời làm vị Quỉ Vương, ủng hộ chúng sinh trong lúc sanh cùng khi tử. Đó là bực Bồ tát Đại Sĩ vì lòng từ bi phát nguyện hiện thân đại Quỉ chớ thiệt thời không phải Quỉ. Quá một trăm bảy mươi kiếp sau, ông đó sẽ được thành Phật hiệu là Vô Tướng Như Lai, kiếp đó tên là An Lạc. Cõi nước tên là Tịnh Trụ, thọ mạng của đức Phật đó đến số kiếp không thể tính đếm được. Này Địa Tạng Bồ tát! Những sự của vị đại Quỉ Vương đó không thể nghĩ bàn như thế, hàng Trời cùng người được vị ấy độ thoát cũng đến số không thể hạn lượng".

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.